

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№4 (127)
КВІТЕНЬ
2015 РОКУ**



УСІМ ЦЕРКВАМ ХВЄ УКРАЇНИ

**Дорогі сестри і брати!
Прийміть найщиріші вітання з великим днем —
Днем Христового воскресіння.**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ось уже майже дві тисячі років над землею звучить чудесне проголошення перемоги Життя над смертю, Світла над темрявою, Істини над неправдою. І воно звучатиме, аж доки не прийде Господь — надія і слава всіх вірних християн.

Від усього серця бажаю вам ходити в обновленім житті, усе більше й більше шукати вишнього, вічного та нев'яногого — власне, для цього і прийшов Спаситель, щоб покликати нас, «щоб там, де Він, і ми були з Ним».

Нехай неземна радість Христового воскресіння до розливу наповнює ваші серця та збереже всіх нас в чистоті і святості, бо «Христос помер за гріхи наші і воскрес для оправдання нашого» (Рим. 4:25).

Зі святом вас!

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВІН ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!**

З особливою повагою та молитвами про вас,

*старший єпископ Церкви ХВЄ України
Михайло Паночко*

«БЛАЖЕННІ МИРОТВОРЦІ» —

під таким гаслом пройшла Всеукраїнська звітна конференція ЦХВЄУ



26 березня 2015 року в домі молитви церкви «Благодать», що в селі Софіївська Борщагівка під Києвом, відбулася чергова річна звітна конференція Церкви Християн Віри Євангельської України. Понад 500 делегатів з усіх регіонів України (у тому числі і служителі з тимчасово окупованих земель) прибули на конференцію, щоб поділитися пережитим і набути за рік, «звірити годинники» та рухатися далі.

Вступна частина, що тривала до півдня, охопила три проповіді. Старший пресвітер церков ХВЄ м. Києва Анатолій Козачок закликав священнослужителів цінувати своїм вибранням, церквою та випробуваннями, бо всі вони є своєрідним ключем до успішного служіння.

Завідувач відділу освіти Віктор Вознюк на прикладі двох мужів Божих — Мойсея і Давида проповідував про мир священнослужителя. «Людина не може бути миротворцем, якщо сама не має миру в серці», — наголосив промовець. Написано, що Давид зміцнявся Господом, і ми маємо зміцнятися Ним, однак, як показує практика, у найбільш скрутну хвилину неможливо зміцнитися чужим свідченням — яким би сильним воно не було. «Дуже важливо згадувати, що Бог зробив у твоєму житті, і зміцнятися Господом на власних прикладах», — підкреслив Віктор Вознюк.

Старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Волині єпископ Михайло Близнюк проповідував на загальну тему конференції — про мир.

Оскільки вперше за останні роки річна конференція братства тривала один день (попередні роки на неї відводили по два-три дні), звітну частину було дещо скорочено. Розпочав її старший єпископ Михайло Паночко.

ст. 2

ЧЛЕНИ РЕПЦУ ОГОЛОСИЛИ НА 9-11 КВІТНЯ ПІСТ-МОЛИТВУ ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ МИРУ ТА БОРОТЬБУ З КОРУПЦІЄЮ В УКРАЇНІ

**Звернення членів Ради Євангельських
Протестантських Церков України
ПРО БОРОТЬБУ З КОРУПЦІЄЮ**

Шановні співвітчизники!

Кожного дня поруч із новинами про війну з зовнішнім ворогом ми все більше чуємо про ворога внутрішнього. Прикро констатувати, але втрати від корупції неймовірно великі. Гріх злочинства немилосердно руйнує нашу націю.

Святе Письмо застерігає нас про причини та безкомпромісно оцінює наслідки цієї смертоносної епідемії: «Цар утримує край правосуддям, а людина хабарна руйнує його» (Пр. 29:4). «Безбожний таємно бере хабара, щоб викривити путі правосуддя» (Пр. 17:23).

Відсутність здорових духовних орієнтирів, а часто й злочинна байдужість перетворили нас на народ, де «голови судять за хабара, і навчають за плату його ті священники, і за срібло ворожать пророки його, хоч на Господа вони опираються, кажучи: «Хіба не Господь посеред нас? Зло не прийде на нас!» (Мих. 3:11, див. також 7:3-7).

Усвідомлюючи нашу спільну відповідальність за долю нації та держави, наполегливо закликаємо всіх молитися до Господа про Богошукання в нашому народі. Досвід інших націй показує, що зі світоглядних змін починаються всі добрі зміни у житті особи та цілого народу.

Просимо всіх небайдужих християн щиро молитися до Бога про захист Божий та оздоровлення нашої влади та народу. Ми закликаємо всіх до загальноукраїнського посту та молитви за збереження України від зовнішньої та внутрішньої загрози 9-11 квітня згідно із внутрішніми настановами кожної Церкви.

Кожен пам'ятаймо про особисту відповідальність перед Богом та власною совістю: «Від несправедливої справи віддалишся, а чистого й справедливого не забудь, бо Я не оправдаю несправедливого. А хабара не візьмеш, бо хабар осліплює зрячих і викривляє слова справедливих» (Вих. 23:7-8). Пам'ятаймо, що кожному треба заплатити ціну за добробут та процвітання нації.

Радіючи змінам, які прийшли в життя митника Закхея завдяки його зустрічі з Ісусом Христом, молимося про всіх держслужбовців України. Закликаємо вас, шановні «служителі Божі» (згідно з Рим. 13) пам'ятати про присягу держслужбовця та, що більш важливо, про відповідальність перед Всемогутнім Творцем і Господом.

Шановний пане Президенте, зважаючи на повноту влади, покладену на Вас, просимо словами Святого Письма: «Вибери собі людей, здібних, богобійних, мужів справедливих, які ненавидять користь» (Вих. 18:21). Нинішнє і майбутнє покоління українців високо оцінять політичну волю та прозорі дії у реформуванні судів, дозвільної системи, місцевого самоврядування та інших важливих складових держави. Запевняємо Вас, що наша молитва та душпастирське служіння і далі служитимуть для блага України.

Члени Ради Євангельських Протестантських Церков:

Василь Райчинець, старший єпископ Союзу вільних церков християн євангельської віри України, черговий головуючий в РЕПЦУ.

Михайло Паночко, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України.

Валерій Антонюк, голова Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів.

Сергій Дацко, голова правління Асоціації місіонерських церков євангельських християн України.

Анатолій Гаврилюк, старший єпископ Центру незалежних харизматичних християнських церков України (Повного Євангелія).

Анатолій Калюжний, голова Собору незалежних євангельських церков України.

Сергій Шаптала, голова Братства незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів України.

Леонід Падун, старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви.

В'ячеслав Горпинчук, єпископ Української Лютеранської Церкви.

Пилип Савочка, старший пастор Об'єднання церков християн віри євангельської «Спасіння».

Максим Тихонов, голова правління Євангельських реформатських церков України.



«БЛАЖЕННІ МИРОТВОРЦІ» –

ПІД ТАКИМ ГАСЛОМ ПРОЙШЛА ВСЕУКРАЇНСЬКА ЗВІТНА КОНФЕРЕНЦІЯ ЦХВЕУ



Зокрема, він зазначив, що на сьогодні у братстві функціонують 1 576 церков, які відвідують 111 097 членів. Серед питань, про які згадав Михайло Степанович в особливому ключі, – соціальна робота Церкви, у тому числі допомога населенню, яке потерпіло наслідок воєнних дій на сході України, капеланське служіння, робота з вимушеними переселенцями тощо.

Далі звітували скарбник братства єпископ Петро Карпов і голова ревізійної комісії Анатолій Козачок, звучали питання

Єпископ Микола Синюк у своїй проповіді торкнувся технологій як «миротворчості», так і «війнотворчості», яку ворог душ людських відпрацював уже на багатьох поколіннях (вкрасти, вбити і погубити). На його переконання, технології миротворчості щонайменше три: примирення людини з людиною, примирення груп людей і примирення людини з Богом. У першому випадку винна людина має умилювати лице супротивника (приклад – ситуація з Яковом та Ісавом), у другому примирителем виступає

зацікавлена сторона (Авігаїл – Давид), а в третьому примирителем стала невинна сторона – Сам Христос (див. ст. 5).

Далі була подана інформація по центральному регіону (Київська, Черкаська, Чернігівська, Сумська області та м. Київ). Виконувачем обов'язків заступника старшого єпископа в цьому регіоні шляхом головування було обрано Анатолія Козачка.

Одна з ініціатив конференції – День служіння. Ідея полягає в проведенні суспільних заходів, спрямованих на залучення щораз більшої кількості церков, громадських організацій та інших форматів до спільної діяльності з метою найкращого служіння народу України в нинішній складний час.

Створений оргкомітет у складі Олександра Попчука, Анатолія Козачка, Віктора Вознюка, Юрія Кулакевича, Ростислава Боришкевича та Анатолія Кушніра запропонував цілі, методи та конкретні завдання нового проекту, який покликаний насамперед поширювати християнські цінності та піднімати авторитет євангельської церкви серед народу України.

Привітати учасників конференції та



поділитися своїми переживаннями мали нагоду пастори церков, які приїхали до Києва з тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей, а також єпископ Володимир Бричка, який здійснив понад три десятки поїздок на Схід з гуманітарною допомогою від церков.

Із завершальним словом до учасників конференції звернувся старший єпископ Михайло Паночко. Він ґрунтовно, на основі Слова Божого, розкрив поняття миру та виголошеної Ісусом Христом у Нагірній проповіді заповіді блаженства, яка стала гаслом

конференції, – «Блаженні миротворці».

«Хто спроможний творити мир? Тільки той, хто вірує, любить Слово Боже і живе по духу, а не по плоті. Тільки той, хто хоче жити вічно у Небесному Єрусалимі – Місті миру, хто розуміє, що джерелом нашого миру є тільки Ісус», – зазначив старший єпископ (див. ст. 4).

Наприкінці він закликав до молитви за старших служителів, членів комітету і співробітників канцелярії братства, поблагословивши зібрання.

chve.org.ua.

ЧОЛОВІЧА КОНФЕРЕНЦІЯ У ВИШГОРОДІ: ПРИЗНАЧЕННЯ ЧОЛОВІКА ТА ПОВНОТА В ІСУСІ



20-21 березня 2015 року у церкві Бога Живого (м. Вишгород), де пастором служить Олександр Озеруга, відбулася чоловіча конференція для церков Києва та області.

Стало вже доброю традицією проводити цей чоловічий форум за участю гостей – служителів зі США. Зокрема, засновника та старшого пастора об'єднання церков Grace Ministries International (GMI) Майлса Суйні і його команди.

Під час конференції Майлс Суйні проповідував про призначення чоловіка у світлі Божого Слова та про його любов до свого дому. Пастор Бо Маріхі говорив про прийняття повноти Ісуса, Метт Суйні – про необхідність бути сіллю землі, а спікер Брендон Хеклер сказав проповідь на тему: «Що у твоїй руці».

chve.org.ua.

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ «П'ЯТИДЕСЯТНИЦТВО В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СУЧАСНІСТЬ»

5-6 березня 2015 р. у Львові на базі Львівської біблійної семінарії пройшла науково-практична конференція «П'ятидесятництво в Західній Україні: історія та сучасність».

Це перший захід такого формату для Церкви ХВС. З ініціативи кандидата історичних наук Михайла Мокієнка (молодшого) він зібрав науковців та зацікавлених людей, які досліджують історію п'ятидесятницького руху в Україні.

Мета конференції полягала не лише в поглибленні наукових розвідок у сфері історії п'ятидесятництва, а й в активізації церковного співтовариства ХВС у напрямку осмислення власної історії, пошуку та формування джерельної бази з історії місцевих церков, обласних об'єднань тощо.

Були прослухані доповіді, які торкаються питань історичного шляху п'ятидесятницького руху в Західній Україні, державно-церковних стосунків, регіональних особливостей п'ятидесятництва, формування доктринальних основ та їх специфікації, місії в Західній Україні.

Серед спікерів конференції були блискучі українські та іноземні викладачі і релігізнавці, у тому числі кандидат історичних наук Михайло Мокієнко (відповідальний секретар), доктор служіння Володимир Салайдак (ректор ЛБС), кандидат історичних наук, докторант богослов'я Роман Соловій, магістр теології, докторант теології Франк Лео, доктор богослов'я Крюгер Хорст та інші.

Під час семінарів не раз зазначалося, що розвиток п'ятидесятницького руху в



Михайло Мокієнко

Західній Україні досі не отримав достатньої уваги науковців.

У роботі конференції взяв участь старший єпископ ЦХВЕ України Михайло Паночко, який закликав усіх присутніх продовжувати працю, розпочату ще 90 років тому.

«Ми вдячні Богові за тих піонерів, наших попередників, які зробили великий внесок у проповідь Євангелія в нашій країні», – зазначив старший єпископ і наголосив на тому, що сучасна Церква мусить вчасно реагувати на виклики, які ставить сьогодення, не лише у духовному, але й у суспільному житті країни.

Серед делегатів конференції були служителі з Волині, Рівненщини, Тернопільщини, Івано-Франківщини, Закарпаття, а також Чернівецької, Львівської та деяких інших областей.



У ПОШУКАХ БЛИЖНЬОГО

Коли один із книжників запитав Ісуса, яка найголовніша заповідь у Законі, Ісус відповів, що перша і найголовніша заповідь – полюби Господа Бога твого і ближнього свого, як самого себе. Ці слова добре відомі всім християнам, але ось проблема – якось не всім вдається знайти того ближнього, розпізнати його серед людської юрби.

Це питання не зовсім було зрозуміле й тоді, і, щоб прояснити його, Ісус розповів притчу, як ми тепер її називаємо, про доброго самарянина. «Один чоловік спускався з Єрусалиму в Єрихон і попався розбійникам, котрі роздягли його, поранили й пішли, залишивши його ледве живим. Трапилось, що ішов тією дорогою священик і, побачивши його, пройшов мимо. Також і левит, який прийшов на те місце, підійшов, подивився і пройшов мимо. Але один самарянин, проїжджаючи, натрапив на нього і, побачивши його, змилосердився; і підійшов, і обв'язав

йому рани, змастивши їх оливою й вином, посадив його на свого осла й привіз його в гостиницю, і потурбувався про нього» (Лк. 11:25-37).

Ця історія вічна. Вона буде актуальною, допоки існує світ. А світ навколо дуже мінливий: вчора світило сонечко, цвіли дерева, глибокий мир панував повсюди, люди насолоджувалися життям, – нікому навіть на гадку не спадало, що все це може обвалитися в один день. І ось уже рвуться бомби, лютує ненависть, смерть ходить по землі, де вчора було незатмарене щастя, і зі своєю косою збирає свій страшний ужинок.

Зустріч на дорозі в Єрихон для самарянина теж була несподіваною. Але він один з усіх, хто тут проходив, зупинився і взявся до справи. Діла його були абсолютно матеріальні, вони були конкретні й саме ті, що їх вимагали обставини. Зауважмо, він не вдався до з'ясування, хто перед ним. То, швидше за все, був єврей, а самаряни з євреями ворогували здавна. Він не зупинився перед досить значними втратами, він потурбувався про майбутнє потерпілого, зробив усе необхідне, аби справу з порятунком людини було доведено до кінця.

Сьогодні наш ближній – це вся наша країна. Подібно до того нещасного чоловіка, вона пограбована, побита, вона духовно неприємна, залишена

сильними й заможними сусідами. Вони кажуть: ми дуже заклопотані, ми стурбовані, ми надзвичайно занепокоєні, і, з жахом поглянувши на нас, мерщій біжать мимо, у серці тихо радіючи, що їх не спіткало таке ж нещастя.

То де ж той самарянин, який прийде нам на допомогу? Хто нас порятує? Чи є він на світі? На наше превелике щастя, він таки є, любі брати та сестри! Він зовсім недалеко. Це Христова Церква. Сьогодні вона – в ролі колективного самарянина для нашого народу. Саме її Бог створив «у Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед призначив, щоб ми їх чинили» (Еф. 2:10). Лише Церква має цілющий єлей Духа Святого, аби змастити рани на тілі народу, лише вона здатна показати Ісуса Христа, Який спасає, лише в неї є транспорт, є необхідні кошти, а якщо їх недостатньо, то Господь їх обов'язково дасть, варто лише християнам активно взятися за діло.

Сьогодні Господь відкрив для кожної віруючої душі безмежний простір, нечужані можливості для добрих справ. Щоб кожен зокрема і Церква в цілому могли з гідністю виправдати мету Божої праці і ціль свого існування на землі. А Бог уважно спостерігає за нами й робить Свої висновки.

Адже скоро підхоплення Церкви.

Віктор Котовський



Апостол Павло залишив нам вагоме повеління. Однак виникає спокуса запитати: «А чому взагалі я повинен когось любити?». Ми, звичайно, можемо зрозуміти, що повинні любити Ісуса: тільки задумаймося, що Він зробив для нас! А ось більшість людей не зробили для нас нічого, щоб ми завинили перед ними хоч щось, не кажучи вже про нашу любов. Зауважмо, Павло не просто говорить, що нам треба любити ближніх. Він говорить, що ми зобов'язані виявляти один до одного любов. Ми «винні» людям любов. Вираз «не будьте винні» найчастіше використовується щодо фінансового боргу.

Розуміння боргу любові допоможе навчитися любити ближніх

Ісус по-особливому використовує це слово. Він приймає Себе і виконує роботу слуги: Він обмиває ноги учням (цілком ймовірно, не дуже чисті) і витирає їх рушником, яким був підперезаний.

Потім Він говорить: «Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, — і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати» (Ів. 13:13-14). Тепер ми розуміємо, це — добрий приклад; це ідеал, до якого ми повинні пориватися. Але чому саме це рішення Ісуса — смиренно служити Своїм учням — зобов'язує і нас робити так само?

Сам Ісус дає відповідь, підкреслюючи Свою роль «Учителя і Господа»

Давньосхідна культура, в якій жив Ісус, вважалася культурою пошани. Якщо людина була в пошані, існував протокол, якого слід було дотримуватися. Наприклад, якщо цар схилявся на коліна перед кимось у присутності підлеглих, вони також негайно ставали на коліна перед цією людиною.

Якщо рабин, «учитель «Закону», впокорявся постом, очікувалось, що його учні зроблять так само. Якщо раб бачив, що його пан береться за якусь роботу, він без гаяння повинен був взятися за це діло сам.

Піддані, учні чи раби ніколи не повинні були ставити себе вище за свого пана. Ісус Сам багато разів говорить про це (Мт. 10). Якщо вищий за становищем якимось чином упокорявся, а його підлеглий так не робив,

ЯК ОМИВАТИ НОГИ БЛИЖНІМ

«Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного» (Рим. 13:8).

рівнозначно було сказати: «Я вищий за свого пана, вчителя чи царя».

Отже, Ісус говорить: «Якщо Я, Господь і Учитель, зробив це, ваш безпосередній обов'язок передо Мною — упокоритися і служити один одному так само і цим вшановувати Мене».

Любов до ближнього — вияв пошани Ісуса

Ми часто думаємо, що любов і служіння ближнім виражаються в тому, що ми їм даємо. Ісус рішуче відкидає таке розуміння. Насправді любов і служіння ближнім головним чином говорять не про те, що ми про них думаємо. Передусім наше ставлення як учнів і слуг Ісуса до іншої людини відображає те, як ми оцінюємо Христа, а не людину.

Дітріх Бонхьоффер у своїй книзі «Життя в християнському спілкуванні» говорить, що між християнами немає прямих відносин, усі відносини існують в Христі і через Нього. Це означає, що відносини між християнами відображають, у першу чергу, наші відносини з Ісусом.

Можна також сказати, що наші відносини з Ісусом сприяють нашим стосункам з іншими людьми. Саме тому ми зобов'язані любити один одного. Насправді любов до ближніх — це питання пошани чи зневаги нашого Господа. Коли ми відмовляємося любити ближнього чи служити йому, ми цим самим заявляємо: «Ісусе, я знаю, що я людина, гідна Твого життя, а от та людина не гідна мого життя». Ми хвалимося перед Господом і ображаємо Його, в якомусь сенсі заперечуючи Його панування над нами.

Певною мірою ми часто жажливо справляємося із завданням любити людей і служити їм, тому що не можемо усвідомити цю істину. Ми намагаємося любити людину заради неї самої, але, без сумніву, зазнаємо поразки, адже здебільшого люди не зробили для нас щось таке, за що ми будемо в боргу перед ними.

Коли ми не здатні будувати стосунки з людьми через Ісуса, ми тиснемо безпосередньо на людину, щоб вона розпалювала нашу любов. У кінцевому підсумку таким тиском ми руйнуємо її. Тому Бонхьоффер сказав, що всі прями відносини гріховні і несуть розруху, як і будь-який гріх.

Любов до не гідної любові людини (а ми всі такі) може підтримуватися, лише якщо посередником в таких стосунках виступає Той, Хто здатний керувати нашою любов'ю і пробуджувати її від Свого Імені. І оскільки тільки Він гідний, усі взаємовідносини повинні існувати через Христа.

Намагатися будувати чи зберігати відносини поза Ним — означає забезпечити нашу поразку в цьому прагненні. Намагаючись зміцнити свою любов чеснотами людини, до якої вона звернена, ми руйнуємо людину тягарем, якого вона не здатна нести.

Таке розуміння спонукало Івана, що зафіксував обмивання ніг, пізніше написати у своєму Першому посланні: «Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб хто любить Бога, той і брата свого любить!» (1 Ів. 4:20-21).

Іншими словами, якщо людина думає, що любить Бога, а у своєму серці ненавидить брата і відмовляється любити його, вона сама себе обманює! Насправді наше ставлення до брата більше говорить про те, що ми думаємо про Ісуса, а не про нашого брата. У прямому значенні, виходячи з того, що Ісус — наш Господь, треба розуміти: якщо ми не любимо свого брата, ми не любимо Бога.

Ісус сказав, що перша заповідь — любити Бога всім своїм еством. Друга заповідь подібна до першої — любити блаженного, як самого себе. Як з'ясується, друга заповідь настільки схожа на першу, що ми могли би сказати, що вони однакові. Любов до брата не є необов'язковим доповненням до любові до Бога і не стоїть на другому місці після любові до Бога. Це та сама любов, тільки розглядається вона під іншим кутом зору. Насправді є тільки одне повеління — любити. Любити ближніх так, як Христос полюбив нас.

Можливо, люди, яких ми намагаємося любити, нічого не зробили, щоб пробудити нашу любов. Але все необхідне звершив Ісус, і в цьому вся суть. Саме Його безумовна любов до нас розпалює нашу любов до ближніх як вираження поклоніння Йому. Як пише апостол Іван: «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Ів. 4:19).

**Бенджамін Моррісон.
Пастор.**

КИЇВСЬКЕ МІСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ ПЛАНУЄ І НАДАЛІ МАКСИМАЛЬНО ВИКОРИСТОВУВАТИ ВСІ МОЖЛИВОСТІ ТА РЕСУРСИ

Річна звітно-виборна конференція Київського міського об'єднання церков пройшла 14 березня 2015 р. на базі церкви «Філадельфія».

Під час навчальної частини конференції словом ділилися пастор церкви «Фавор» Сергій Бевзенко — про особистий благовіст та дякон церкви «Скінія», відповідальний за розвиток тюремного служіння в структурі соціального відділу ЦХВСУ, В'ячеслав Гогут — про благовіст в сучасних умовах.

Дискусії після кожної з проповідей могли виявити ще багато важливих деталей означених тем. На думку В'ячеслава,



активний благовіст сьогодні — це вихід за межі церкви.

«У нас під час заходів не може бути просто водій, наш водій — євангеліст. Він має

поводитися так, щоб люди, яких він возить, запитали: «Чому ти це робиш?». Атмосфера Царства Божого — єдине, що найкраще змінює сприйняття церкви невірними

людьми та спонукає їх до вибору Христа».

Учасники конференції дійшли до спільного рішення — нинішній рік присвятити благовісту!

Після дуже мотивуючої частини служіння Слова звітна частина пройшла легко й лаконічно. Старший пресвітер Анатолій Козачок наголосив, зокрема, що за останні чотири роки кількість членів у церквах міського об'єднання зросла майже на 1000 душ. Віруючі столиці зібрали та направили на схід понад 80 тонн гуманітарної допомоги, зібрали 500 тисяч гривень фінансів. Відправили 20 тонн допомоги військовим в зону АТО, прийняли близько 400 переселенців (у тому числі і транзитом), 60% з них — діти. Понад 20 військових капеланів

— члени київських церков, і це найбільший показник серед усіх обласних об'єднань ЦХВСУ.

На наступний чотирирічний термін головою міського об'єднання знову обрано пастора церкви «Філадельфія» Анатолія Козачка, його заступником — пастора церкви «Сілоам» Сергія Вознюка, секретарем — пастора церкви «Фавор» Сергія Бевзенка, скарбником — пастора церкви «Міжнародна християнська Асамблея» Володимира Ковалю.

Делегати затвердили також відповідалних за відділи міського об'єднання і схвалили ідею створення відділу медіаслужіння та ряд інших ініціатив.

Із заключним словом настанови до служителів столичних церков звернувся перший заступник старшого єпископа Микола Синюк, який закликав братство до молитви та поблагословив на подальшу плідну роботу на ниві Божій.

chve.org.ua.

ЦЕРКВИ ПРОСЯТЬ МІНОБОРОНИ НЕ ПРИМУШУВАТИ СВЯЩЕНИКІВ ВОЮВАТИ

Священнослужителі не можуть воювати зі зброєю у руках. Більше користі державі вони можуть принести, продовжуючи надавати душпастирську опіку місцевим громадам, організовуючи допомогу учасникам АТО і переселенцям, надаючи духовно-психологічну допомогу громадянам у складний воєнний час.

Про це наголошується у зверненні Ради Євангельських Протестантських Церков України, спрямованих до Президента та Прем'єр-міністра України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Глави Церков також назвали приклад непоодиноких порушень конституційних прав віруючих громадян України на альтернативну (невійськову) службу, які мали місце під час здійснення часткової мобілізації, у тому числі і 2015 року. «Наші попередні звернення до Міністерства оборони та Міністерства культури не мали практичного результату, а лише підтвердили, що названі порушення передусім пов'язані з прогалинами в законодавстві України, які призводять до неоднозначного його застосування та порушень Конституції», — зазначено у зверненні.

Зокрема, за даними РЕПЦУ, протягом 2014-2015 років були зафіксовані факти примусової мобілізації на військову службу в порушення

Конституції таких категорій осіб: віруючих громадян, які замість військової служби раніше проходили альтернативну (невійськову) службу; віруючих громадян, які після проходження строкової військової служби набули релігійних переконань, що забороняють їм виконувати військовий обов'язок.

Глави євангельських Церков закликали керівництво держави розробити та невідкладно внести на розгляд парламенту законопроекти, спрямовані на припинення практики порушення конституційних прав віруючих громадян.

Зокрема, йдеться про доповнення статті 23 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» та до Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу».

Церкви також просять Президента України доручити головам обласних держадміністрацій організувати роботу комісії з питань альтернативної (невійськової) служби при районних держадміністраціях та створити умови для проходження альтернативної (невійськової) служби тих віруючих громадян, врівнення яких забороняє зі зброєю в руках виконувати свій обов'язок щодо захисту Вітчизни.

ІРС.

ГОЛОВНИЙ ВОЛОНТЕР УКРАЇНИ

Волонтерство сьогодні стало знаковим явищем для нашої країни. Коли після революції Гідності постало питання про необхідність захищати наші кордони, саме завдяки волонтерству наша армія змогла вистояти в умовах майже повної відсутності необхідного забезпечення.

Однак волонтерство — зовсім не нове явище. Усю ту працю, яку сьогодні ведуть волонтери, вже давно здійснює Церква Христова. Просто досі ця праця була нам більше знайома як соціальна робота або служіння милосердя.

Сьогодні особливо потрібно розуміти, що волонтерство в час війни — це ті добрі діла, світити якими закликав Господь Ісус Христос для того, щоб прославився Небесний Отець (Мт. 5:16).

І Церква Християн Віри Євангельської України світить. За час воєнних дій в зону АТО вирушили 23 наших братів-добровольців, які ведуть на передовій духовну роботу. По-різному дехто оцінює їхнє служіння. Але якщо праця проповіді Євангелія для спасіння грішників, які гинуть від гріховного способу життя, гріховних звичок і невірства, вважається служінням першочергової ваги, то чому не вважати таким служінням працю серед людей, які гинуть від ворожих снарядів?

Старший пресвітер Житомирського обласного об'єднання церков ХВС єпископ Володимир Бричка переконалий, що волонтерство дуже потрібне. Тому що навіть якби конфлікт завершився вже, допомога на окупованих

сьогодні територіях буде потрібна ще роки.

І Володимир Дмитрович не просто переконалий в цьому, а й бере у служінні волонтерів пряму й безпосередню участь. Важко злічити, скільки разів він разом із командою однодумців побував у зоні АТО. Їхня діяльність така помітна, що керівник Луганської обласної військово-цивільної адміністрації Геннадій Москаль безпосередньо звернувся до нашого братства з проханням допомогти у відбудові поруйнованих внаслідок обстрілів будівель на території Луганщини.

Наші браття працюють там вахтовим методом — бригади міняються через тиждень. «Місцеве населення спочатку ніяк не могло повірити в доброзичливість наших задумів, — розповідає Володимир Дмитрович. — Усе випитувалися, хто нам платить, не вірили, що можна так щиро працювати за даремно. І прямо казали, що не думають, що вони би нам так помагали. Але це наше світло. І це наш шанс послужити. Ми не можемо бути активними в воєнних діях. А от це — наша функція, наш профіль, і нам дуже пасує там допомагати».

За словами брата Брички, кожного тижня в зону АТО відправляють по два-три трейлери. Особливо багато піломатериалів, бо на Сході безліч поруйнованих хат.

Волонтери займаються не лише будівництвом і відновними роботами. «За час нашої праці в зоні АТО ми звільнили 30 полонених. Декого вивезли з лікарні, декого обміняли на продукти, а декого просто випросили. Декого, на превеликий жаль, довелося забрати, щоб одразу ж поховати. І таке буває. І за це батьки були вдячні», — говорить служитель-волонтер.

Результатом такої праці став лист на ім'я старшого єпископа ЦХВСУ Михайла Паночка

від губернатора Херсонщини з проханням посприяти у звільненні херсонців, як потрапили в полон до сепаратистів.

Михайло Степанович всіляко підтримує волонтерство, однак закликає в цій справі бути далекоглядними. «Будівництво — добра річ, але можна те, що нині збудували, завтра знову зруйнувати. Тому, поки конфлікт не втихомириться, нам треба надавати допомогу, вкрай необхідну сьогодні в зоні АТО: годувати, одягати, гріти. І планувати. Щоб, коли прийде час, силами Церкви відбудовувати села і міста. Це було б потужно. Але варто дочекатися стабільності. Вірю, що вона скоро настане. Тому треба бути готовими. Організувати бригади і будівельників, і євангелістів».

На сьогодні силами християн віри євангельської на допомогу в зоні АТО і біженцям зі Східної України зібрано більше 12 млн. гривень, майже три тисячі тонн продуктів харчування, майже 800 тонн одягу, взуття і медикаментів; відправлено 180 куб. м будматеріалів, більше 300 куб. м піломатериалів; прийнято більше трьох тисяч біженців і переправлено більше 12 тисяч транзитних біженців. 250 братів взяли участь у будівельних та відновних роботах, у зоні АТО працюють 200 волонтерів.

Таким волонтерством, окрім ЦХВС України, займаються сьогодні багато доброчинних організацій, місій і церков. Віруючі люди не можуть залишатися осторонь у час, коли країна в небезпеці і потребує допомоги. Вони знають, що добрі діла — це показник істинності віри в Господа Ісуса Христа. Тому Церкву Господню, Тіло Христа, яке об'єднує всіх, хто любить Господа і служить Йому, по праву можна назвати головним волонтером сьогодення.



Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Події, що відбуваються в нашій країні, спонукають по-особливому акцентувати увагу на такій важливій темі, як мир. Хто міг би подумати ще рік тому, що в нашій мирній незалежній Україні будуть вестися воєнні дії. Що військова техніка і зброя – це не лише музейні експонати. Чомусь Бог допустив таке.

Мир має дві різні основи. І ми повинні їх розрізняти. Еклезіяст сказав, що є «час обіймати і час ухилистись від обіймів... час війни і час миру» (Екл. 3:8). Був час, коли Україна обнімалася з Росією, настав час ухилистись тих обіймів. Братній народ, єдина свята Русь... Не спрацювало! Бо всьому свій час.

Про який мир іде мова? Насамперед про зовнішнього, і внутрішнього миру. «І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій» (Єр. 29:7). Або: «Якщо будете ходити згідно з постановами Моїми, а заповідей Моїх будете додержувати й будете виконувати їх... І дам мир у Краю, і ви будете лежати, і ніхто не вчинить, щоб ви тремтіли, бо злу звірину винищу з землі, а меч не перейде через Край ваш» (Лев. 26:3, 6).

Святі та побожні люди також жадають миру. І зовнішнього, і внутрішнього миру. «І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій» (Єр. 29:7). Або: «Якщо будете ходити згідно з постановами Моїми, а заповідей Моїх будете додержувати й будете виконувати їх... І дам мир у Краю, і ви будете лежати, і ніхто не вчинить, щоб ви тремтіли, бо злу звірину винищу з землі, а меч не перейде через Край ваш» (Лев. 26:3, 6).

А якщо не послухається народ Господа, то, як далі читаємо, він буде розпорошений і гинутиме від меча. Що, як ми знаємо, і сталося з ізраїльським народом.

У п'ятому розділі Книги пророка Ісаї яскраво висвітлена позиція Господа. У пісні про виноградник читаємо, що Господь посадив його на верхів'ї гори, обкопав, очистив і чекав на добірний урожай. А вирости дикі ягоди. То Господь каже, що зруйнує загорожу. Тобто оголосить війну.

Що викликало гнів Божий проти людства? Гріх, зло, беззаконня, тобто це інфекція, через яку починається війна. Через гріхи ми стали ворогами Бога.

Гріх є причиною неспокою як зовнішнього, так і внутрішнього, але Ісус – Гарант миру як внутрішнього, так і зовнішнього. Ось чому «блаженні миротворці».

Де взяти мир? Відповідь на це питання проста: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і сердцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-29).

Це перший важливий крок для отримання миру. Ісус дасть нам мир. Але зауважте, ті, що вже отримали спокій, мають взяти ярмо. Тобто стати під Його волю, як Він став під волю Отця, навчитися від Нього, чого ми з вами не дуже хочемо. Чого навчитися? Тихості й покірливості. І тоді «знайдете спокій душам вашим».

Бо можна прийти до Ісуса, отримати спокій, а потім його загубити. Ізраїль мав мир? Мав. Але скільки разів він страждав, скільки воєнних дій велося в країні? Сотні, якщо не тисячі. Тому дуже важливо мати спокій і зберегти його.

ІСУС – НАШ МИР

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).



Мир Божий і правда – речі невіддільні. Сказано, що «милість та правда зустрінуться, справедливність та мир поцілуються» (Пс. 85:11). Мир без правди – не мир. Це лукавий хоче миру, а чинить зло. Не дай, Боже, щоб ми пішли таким шляхом. Коли хочемо мати мир в церкві, а робимо неправду, хочемо бути спасенні, а живемо не по правді. Не вийде. І це ми повинні сказати нашим людям, а насамперед – собі.

Любов – душа миру. Не може бути миру без любові. У Посланні до євреїв читаємо: «Пильнуйте про мир зо всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа» (Євр. 12:14).

Мир і святість – це віза в небеса. Мир Христа не дружить з неправдою. Там, де неправда, миру немає. «Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя та мир» (Рим. 8:6). Хто живе по тілу, той має померти. Мир як плід духа не дружить з нашою плотською натурою.

Мир народжується через віру. «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо і хвалимось надією слави Божої» (Рим. 5:1-2).

Мир і благодать – як береги однієї ріки, назва якої – Божя любов. Апостол Павло десятки разів починав свої послання з побажань миру і благодаті і цим же закінчував.

Мир Божий вищий всякого розуму (Фил. 4:7). Він не піддається людському осмисленню. Ісус залишив нам Свій мир. Не нав'язав, не змусив, не накинув, а залишив. Наша роль – шукати його і прагнути до нього.

Щоб придбати його, ми маємо цього хотіти. «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, – і

не мають вони спотикання» (Пс. 118:165).

А якщо Закон людина не кохає? Що буде? Ми повинні знати, де мир перебуває. Цього бажають вам і собі.

Ісаїя, пророкуючи про Христа за 700 років до Його народження, каже: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син. І влада на раменах Його, і кликнуть Ім'я Йому: Дивний Порадник, Отець вічності, Князь миру» (Іс. 9:5).

Апостол Павло часто бажав, аби Бог миру був з віруючими людьми. Бо наш Бог – Бог миру. Павло пояснює, що Царство Боже – не їжа і питво, але праведність, мир і радість у Дусі Святій (Рим. 14:17). Якщо немає миру, Царства Божого немає.

Здатність творити мир

Хто здатний творити мир? Найперше, той, хто вірує, причому вірує постійно, в Ісуса Христа як свого особистого Спасителя і Господа.

Далі – той, хто любить Боже Слово і живе так, як написано, а не просто лише знає, як написано. Той, хто читає Слово не іншим, а найперше собі. Бо доводиться чути, як проповідники з кафедри заявляють, мовляв, прочитаю вам Слово Боже. І Святий Дух відкриває в останні дні, що багато речей вкрадаються в Церкву Божу, які суперечать Євангелію.

Творити мир здатний лише той, хто шукає його, хто повний смирення і лагідності. Буйні, горді люди ніколи не будуть творити мир. Гордість стала причиною першого бунту. Там, де є гордіня, ніколи не буде миру. Тому Ісус і казав: «Навчіться від Мене, і будете мати спокій».

Творити мир може той, хто живе по духу, а не по плоті. Плотські люди ніколи не будуть творити мир, будуть «хімічити», викручуватися, аби вийти сухим з води. Їм важко попросити вибачення. А людина, яка має мир, готова просити пробачення.

Творити мир може той, хто бере його в Христа Ісуса. Давид мав мир у серці, але не попильнував і втратив його. Однак зумів його віднайти.

Не соромлюся казати, хай нас не бентежить наш сан. Давид був вищий за нас, але каюся, і весь світ знає, як. Робімо так, і мир Божий вернеться в наше серце.

Творити мир здатний той, хто хоче жити вічно у небесному Єрусалимі – Місті миру.

Один відомий проповідник розповідав, як до його євангелізаційного намету під'їхав якийсь мотоцикліст і спитав, чи то правда, що Ісус зціляє розбиті серця, як написано на плакаті. Так, це правда, погодився проповідник. «Чи може він зцілити моє серце?» – «А що сталося?».

І той розповів, що колись був покаявся перед Богом у своїх гріхах, придбав мир у серці і був щасливий. Але минуло трохи часу, і коли дружини не було вдома, він вийшов на вулицю і підійшов до одного закладу, який відвідував, коли був невірующим. Щось його не пускало туди, десь всере-

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

дині він розумів, що то не для нього те місце. І він промовив коротку молитву, попросивши Господа покинути його на п'ять хвилин, щоб він міг зайти до того закладу. І зайшов. А коли вийшов, то Ісуса вже не знайшов.

Розповідаючи це, той чоловік не просто плакав, він ревів, криком кричав, питаючи, чи може Ісус повернутися, бо він втратив спокій і загубив радість.

Проповідник оторопів з несподіванки, не знаючи, що сказати. Багато з нас одразу би вилучили такого відступника, до стінки поставили.

А той проповідник не знав, що робити. Але в нас завжди є вихід. Коли не знаєш, що сказати, помолися тихенько, послухай, що тобі Господь порадить.

Той служитель так і зробив. І почув у серці відповідь від Господа. А далі порадив тому нещасному чоловікові в уяві піти на те місце, де він попросив Ісуса залишити його. І тоді просити Господа простити йому ту немудру молитву і повернутися.

Той чоловік почав лементувати до Господа, а проповідник молився разом з ним. І Господь зглянувся, бо незабаром лице того чоловіка засвітилося. Ісус повернувся до нього. Він щасливий, з миром Божим у серці, сів на мотоцикл і поїхав додому. Ісус зціляє розбиті серця.

І такому Ісусу служите ви і я. Цей Ісус приготував нам місце, де не буде і чутки воєнної. Не буде крику і болю, і не думайте, що до тої країни дуже далеко і нам ще довго йти. Та країна вже близько, але нам важливо мати візу, яка дозволить увійти у це вічне Місто миру. Туди, де на престолі сидить Цар миру, і Ім'я Йому – Ісус Христос.

Він – Джерело твого і мого миру. Тому, дорогі мої, бережімо мир, який дав нам Ісус Христос Святим Духом у наше серце.

Покорімося тому миру і звічаймо про той мир. Я дуже молюся, щоб Церква Християн Віри Євангеліської була Церквою миротворців. Це не означає, що вона на все погодиться, що вона все буде робити, що їй тільки не скажуть, ні. Треба дивитися на Господа. А Він не зі всім мириться.

Він не тільки Князь миру, Він і Муж війни – так написано. Він веде війну. А війна має два виходи. Або мирна угода, або капітуляція. Хіба німці мирно здалися? Ні, капітуляція була, а куди дінешся, коли притиснули.

Така капітуляція світового, глобального масштабу відбудеться, коли Ісус Христос з воїнством небесним перемаже всю рать безбожних, нечистих, всю демонічну силу на чолі з антихристом, і вони будуть покарані. Бо наш Господь – Вождь воїнства небесного.

І в нас ведеться війна. Ми творимо мир, але всередині триває війна. Бориса, брата, зі своєю плоттю. Бориса з думками, які лізуть у твоє серце. З тими ідеями, які не відповідають Євангелію, з тими амбіціями, які штовхають тебе на недобрі кроки. Бо є в нас хороші проповідники, але вони так люблять славу людську. І мене дивує, навіщо шукати славу людську, коли ми маємо славу Божу. Ця слава в тому, що ми – Божі діти. Хіба може бути вищий статус?

Це вічний статус! Наш Господь – Цар царів, а ми – діти Його, царське священство, народ святих, взятий в уділ, ми – кандидати в те місто, де буде повний, абсолютний Божий мир навіки-вічні! Хай Бог нам допоможе туди дійти!

МОЛОДІ ХРИСТІЯНИ КИЄВА ТА ОБЛАСТІ ГОВОРИЛИ НА МОЛОДІЖНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРО СВОЇ МІСЦЕ ТА РОЛЬ У БОЖОМУ ПЛАНІ

Пастор Василь Гуцало, керівник молодіжного служіння Київського обласного об'єднання церков ХВЄ, вітаючи зібрання – а зібралось близько 500 людей – представив учасників зібрання.

Співом служили об'єднаний молодіжний хор та колектив зі Львова. Пісні та молитви приготували всіх до слухання Слова.

Хоч всі три спікери були з різних країн і не бачилися раніше, але говорили вони про одне і те ж – про розуміння свого місця та ролі в Божому плані.

Пастор Юрій Кулакевич на прикладі молоді дівчини Естер наголосив про необхідність для всіх молодих християн завжди пам'ятати, що Бог має особливе місце і час для кожного. Те, що видається «гепі енд», насправді може бути тільки початком.

Запитання і виклики, що стосуються кожного юнака та дівчини, спонукали до роздумів та молитви про Божі цілі та смисливість для їх досягнення. «Якщо ти не розумієш зараз Божу ціль і Його план для твого життя, це не означає, що їх не існує.



Коли ти усвідомиш Його ціль, ти укріпишся Ним і, знаючи, що Він все контролює, будеш йти за Ним», – закликав проповідник.

Молодіжний пастор з Техасу (США) Метт Суїні на прикладі бігуна з Першого послання апостола Павла до коринтян продовжував закликати та мотивувати молодь приймати рішення та діяти. Божественний потенціал, закладений в кожному, має бути вивільнений, щоб послужити для поширення Божого Царства.

«Який я був би щасливий, якби мав такий старт, як ви. Якби я міг чути таке Слово 23 роки тому, коли тільки починав свій шлях з Богом. Я прошу вас, молоде, дорожте цим!», – закликав молодь пастор Спартак Чанкветадзе (Кутаїсі, Грузія), завершуючи конференцію. Його яскраві приклади про Соломона та заклик бути відповідальним у тому, про що просимо, залишилися у пам'яті багатьох.

«Молодь ще довго обговорювала почуте на гостині в затишному церковному кафе. Це добрий знак, який вселяє надію щодо майбутнього України, якщо вона має таку молодь», – підсумував Василь Гуцало.

chve.org.ua.



Єпископ Микола Синюк: ОСНОВНЕ НАШЕ ЗАВДАННЯ – НЕСТИ МИР У ЦЕЙ СВІТ, ЯКИЙ ВОРОГУЄ З БОГОМ



«Блаженні миротворці». Чому саме ці слова вибрані за девіз нашої конференції? Може, у зв'язку з подіями в Україні? Я глибоко впевнений, що напрям, рух, динаміку Церкви не визначають зовнішні чинники. Немає нічого такого, що може впливати на наше служіння і наш рух. Церква має своє, конкретне призначення на землі і рухається у чітко заданому напрямку.

Технологія творення миру

Історія повторюється. Технології війни відпрацьовані. Але ми говоримо про миротворчість. Про Князя миру. Ми покликані бути миротворцями на всіх рівнях. Чи є якісь особливі способи і технології, згідно з якими можна рухатися і бути миротворцями?

Нагадаю кілька знайомих всім нам біблійних ситуацій. Ситуація перша про стосунки двох окремих людей – Якова та Ісава. Взаємини двох груп людей можна побачити на прикладі Давида і його воїнів, а також Навала, Авігаїл і тої групи людей, яка була з ними. Третя ситуація – ціла земля, все людство і Бог. Примирителем у цій ситуації виступає наш Господь Ісус Христос.

У Бутті 32 розповідається історія про намагання Якова знайти мир у стосунках з братом. Причина втрати миру – обман. Ми знаємо, як Ісав за тарілку юшки продав своє первородство. І миротворцем у цьому конфлікті виступає винна сторона.

Яків розумів, що колись доведеться зустрітись з братом. Так, як і ми розуміємо, що за будь-яких конфліктних ситуацій нам колись доведеться подивитись брату у вічі. І добре, якщо ми не будемо винною стороною.

Яків виступає в ролі миротворця, але як винна сторона. Він посилав послів до свого брата, і ті констатують: так, це його брат Ісав; потім – наступну групу послів, які повинні провести якісь перемовини. Мотив Якова – умилювати лице брата. А для цього потрібно заплатити ціну. І разом з групою людей він посилав стадо кіз – 200 голів, і каже на запитання, що це за стадо, відповідати, що це дарунок для Ісава від Якова, а сам Яків іде позаду.

Потім посилав 200 козлів, потім – 200 овець... Всього 760 голів худоби відправив Яків зі своїми послами. Він розумів, що треба заплатити ціну, щоб умилювати лице брата.

Але був ще один момент. Коли він побачив свого брата і з ним – 400 озброєних вояків, то написано, що він через косяк кілька кроків кланявся брату до землі. Не думаю, що йому дуже хотілося це робити, але потрібно було принизитися і показати своє упокорення, засвідчити пошуки миру.

Наступна ілюстрація – Навал і Давид (1 Сам. 25). Давид зголоднів, блукаючи в горах, а в Навала стрижуть овець. Це було свято в Ізраїлі. Давид просить їжі для своїх голодних вояків. І ми пам'ятаємо, що відповів Навал Давиду: «Хто такий Давид?.. Багато рабів утікають від своїх панів...»

Давид каже своїм хлопцям підперезатися, взяти до рук зброю, і вони вирушають до Навала. Коли б за-

дум Давида здійснився, навіть пса в маєтку Навала не залишилося б. Мотив конфлікту – грубе поводження з послами Давида.

Миротворцем у цій ситуації виступає зацікавлена сторона. Конкретніше – дружина Навала Авігаїл. Вона розуміла, що Давид дотримає свого слова, і шукала можливості, аби захистити свій дім. Бо слуги доповіли їй, що їх пан дуже грубо повівся з послами від Давида.

Мудра і вродлива жінка виходить, як посол, але перед цим бере щось – вже не стада худоби, як у попередньому випадку, але щось, що так само стало ціною. Взяла хліб, м'ясо на шашлик, качучи сучасною мовою, фрукти, десерт, щоб стати перед Давидом не з порожніми руками.

І знов та сама картина: зустрівшись Давидом, Авігаїл кланяється до землі, принижуючись перед ним. І дуже дипломатично говорить з Давидом. Вона просить Давида: «Прости провину своєї раби». А при чому тут ти, Авігаїл? То ж твій чоловік був такий немудрий! «На мені хай буде гріх, який вчинив мій чоловік. Бо війни Господа веде мій пан».

Ось до чого вдається посол миру, щоб досягнути серця людини, яка має владу і зброю. Авігаїл просить не звертати уваги на вчинки Навала, бо яке ім'я його, такий він сам.

Ціль була досягнута. І Давид сказав: «Ти блаженна, ти зупинила мою руку від пролиття крові».

Посол Ісус Христос

А тепер поговоримо про примирення всього людства і Бога. Примирителем і Миротворцем виступає Ісус Христос. Невинна сторона. Абсолютно свята Особистість прийшла для того, щоб звершити примирення. А причина бунту тягнеться ще з Едемського саду, причина – гріх людини.

Ісус Христос говорив про Себе: «Як послав Мене Отець...» Він розумів, що має послання миру від Свого Небесного Отця людям, які проживають на землі.

І знову той самий шлях. Мотив Бога-Отця – щоб усі люди, які знаходяться на землі, не загинули, але отримали прощення і вічне життя. Тобто щоб вони перейшли зі стану ворожнечі, ненависті і бунту проти Бога у стан миру, який, власне, і був призначений для людини. Тобто мотив – любов Бога. Посол – Ісус Христос.

І була заплачена ціна. Це вже не були тисячі кіз, верблюди і вівці, це не була їжа, не було срібло-золото. Апостол Петро пише, що не тлінним золотом або сріблом ми відкуплені від марного життя, але дорогоцінною кров'ю Господа і Спасителя Ісуса Христа. Син Божий платив ціну, щоб мене і вас примирити з Отцем Небесним.

Була заплачена ціна, і тому Іван Хреститель, дивлячись на Людину, Яка наближалася до нього, сказав: «Ось Агнец Божий, Який бере на Себе гріх цілого світу».

Господь наш Ісус Христос Сам Себе приніс у жертву. І ми читаємо: «Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, в зовнішній промиселі про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!» (Євр. 10:5-7).

Син Божий заплатив досконалу ціну за ті беззаконня, які чинилися у всьому світі, помер за гріх цілого світу і став нашим Миротворцем.

«Він бо наш мир, що вчинив із двох одне й зруйну-

вав серединну перегороду, ворожнечу, Своїм тілом, Він Своєю наукою знищив Закона заповіді, щоб з обох збудувати Собой одного нового чоловіка, мир чинивши, і хрестом примирити із Богом обох в однім тілі, ворожнечу на ньому забивши» (Еф. 2:14-16). Ісус – наш мир, слава йому!

Неминучий ступінь – приниження

Ми говорили про те, як Яків кланявся Ісаву, як Авігаїл кланялася Давиду. Ісус також проходив цей ступінь. І це урок для нас, служителів. Прийшов момент, коли Син Божий підперезався рушником і прийшов до апостолів з умивальницею. Петро першим запротестував.

Це не було запровадження якогось нового обряду, яким би могли ми скористатися в новозавітній церкві. Це був приклад приниження, приклад того, що Він, Господь, Цар царів і Пан над панами став у позицію раба, принизив Себе і навіть прийняв образ раба. У пророка Ісаї читаємо, що не було в Нього ні вигляду, ні величі, не було нічого, що би вбило до Нього.

Ісус Христос особисто показав, яким чином можна служити, так принижуючись. Але це була його особиста сторона. А потім його принизили на Голгофі. А потім плювали в лице. А потім зневажали. А потім сказали: «Гей, ану, зійди з хреста. От тоді ми повіримо...»

Я думаю, що було б, якби в Гетсиманії Син Божий дозволив би Собі на декілька секунд стати Богом. А Він Ним був насправді. Що було б тоді? «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богом рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:6-8).

Тому сьогодні ми можемо казати: Він – наш мир. Він примирив нас із Богом через віру в Нього.

Гріх завжди є причиною війни і розбрату. І у всіх тих випадках, які ми розглядали, повинна бути Богів рівнина, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:6-8).

А цього кривд нам дуже і дуже не хочеться. Але це ціна, яку потрібно платити.

Коли ти – миротворець, то будь готовим до вигнання, бо після блаженства миротворців у Нагірній проповіді читаємо про блаженство вигнаних за правду.

Церква Господня, як інституція божественна, як Тіло Ісуса Христа, має конкретну ціль на землі. Вона прекрасна, як місяць, світла, як сонце, і грізна, як полки з прапорами. Вона перебуває у стані війни. Від днів Господа нашого Ісуса Христа, від того часу, коли Дух Святий злинув на неї і вона отримала силу воювати, і аж до приходу Господа вона повинна вести війну. Вона повинна наступати. Стояти на місці або відступати – це не позиція Церкви.

Відступати – це означає перетворюватися на культурну організацію. Стояти на місці – це означає тепліти, і Син Божий каже: «Я тебе виплуну із уст Своїх». Удлі Божої Церкви – рухатися вперед. Іти в наступ.

Господь дав величезний потенціал для Своєї Церкви в Україні. Основне наше завдання – нести мир у цей світ, який ворогує з Богом. Примирити людину і Бога. І немає жодного іншого способу це зробити, аніж на окуповану гріхом територію принести звістку про Князя миру і завоювати цю територію для Нього. І князь світу змушений буде звідти утекти.

СВІДЧЕННЯ

НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ СПАСІННЯ!

Кожної неділі після ранішнього зібрання в церкві пастор і його 11-річний син виходили в місто і роздавали євангелізаційні брошури. Але цього разу на вулиці йшов дощ, було дуже холодно. Тому хлопчик одягнувся тепліше і сказав: «Тату, я готовий!». — «Готовий до чого?». — «Роздавати брошури».

«Сину, надворі холодно і йде дощ», — відповів батько. Хлопчик здивовано подивився на нього: «Тату, а хіба людям не потрібна Добра Новина під час дощу?». Чоловік був категоричним: «Сину, я не піду на вулицю в таку погоду...» — «Татку, дозволя мені піти, будь ласка!».

Завагавшись на мить, батько сказав: «Іди. Але будь обережним!».

Він ішов вулицями міста, ступаючи в кожні двері, і вручав брошуру тим, хто відчиняв, а також всім зустрічним перехожим. Провівши дві години під дощем, він наскрізь промок, але роздав усі брошури, окрім одної.

Зупинившись на перехресті, хлопчик почав очікувати кого-небудь, щоб вручити останню брошуру, але вулиці були зовсім порожні. Тоді він підійшов до дверей найближчого будинку і подзвонив. Йому ніхто не відчиняв. Врешті-решт цей стійкий хлопчина зібрався вже йти, але тут щось зупинило його. Він повернувся до дверей і знову почав дзвонити, а потім голосно стукати кулаком у двері... Він дзвонив і дзвонив, стукав і стукав... І двері поволі відчинилися. На порозі стояла дуже опечалена літня жінка.

Вона м'яко запитала: — Чим я можу тобі допомогти, синку? З сяючими очима і усмішкою, яка освітила жінку, хлопчик відповів:

— Пробачте, якщо я потурбував вас, але я просто хочу сказати, що Ісус справді

любить вас! Я прийшов вручити вам свою останню брошуру, в якій написано про Ісуса і про Його вічну Любов!

Наступної неділі пастор, батько хлопчика, запитав на зібранні:

— Чи не хотів би хто-небудь поділитися з нами невеликим свідченням?

В кінці залу поволі піднялася літня жінка. Коли вона почала говорити, м'яка усмішка освітила її помережане зморшками лице:

— У вашій церкві мене ніхто не знає, і я тут ніколи не була раніше. Я навіть не була християнкою. Мій чоловік недавно помер, залишивши мене зовсім саму в цьому світі. Минулої неділі було дуже холодно, падав дощ, а на душі в мене було ще гірше. Я підійшла до тієї межі, за якою не залишалося ніякої надії і бажання жити. Тому я взяла мотузку, стілець і піднялася на горище. Надійно прив'язала мотузку до перекардини, потім стала на стілець, зробила петлю і надягла на шию. Я стояла на цьому стільці, така самотня і пририта горем, і вже збиралася зістрибнути, як

внизу раптом пролунав голосний дзвінок у двері. Я подумала: «Зачекаю хвилику, і той, хто дзвонить, піде геть». Я чекала й чекала... Але дзвінок, здавалося, дзвонив все голосніше й наполегливіше, і потім той, хто дзвонив, почав стукати у двері!

«Хто б це міг бути?» — подумала я. Останнім часом до мене ніхто не заходив і не дзвонив. Я зняла мотузку з шиї і пішла до дверей, а дзвінок дзвонив все голосніше й голосніше. Відчинивши двері, я ледве повірила своїм очам. На ганку стояв маленький хлопчик, на личку котрого сяяла така неймовірна ангельська усмішка, якої я не бачила за все своє життя. І його слова змусили ожити моє серце, яке було мертвим так довго! Він заявив:

— Я хочу сказати вам, що Ісус справді любить вас!

І дав мені брошуру, яку я зараз тримаю в руці! Коли маленький ангел зник під дощем, я зачинила двері і прочитала кожне слово, написане в цій брошурі. Потім пішла на горище за мотузкою і стільцем — вони

мені більше не були потрібні! Бо тепер я щасливе дитя Царя!

На останній сторінці цієї брошури була адреса церкви, і я вирішила особисто подякувати маленькому хлопчику — Божому ангелу, який прийшов так своєчасно, щоб спасти мене і вручити мені дарунок Ісуса!».

У всіх в церкві на очах стояли сльози... Коли вигуки хвали й поклоніння Цареві прокотилися залом, пастор зійшов з кафедри до передньої лавки, де сидів маленький ангел. Він взяв сина за руки і заплакав...

Скоріше за все, жоден батько у всьому всесвіті не переживав такого почуття любові до свого сина, за винятком одного Батька, Котрий також дозволив Своему Синові піти в холодний і похмурий світ, а потім прийняв Його назад з неймовірною радістю. І в той час, коли всі небеса проголосували славу й честь Цареві, Він посадив Свого улюбленого Сина на трон, вище начальства і влади, сили й панування!

Можливо, у когось із вас на душі також похмуро, холодно й самотньо. У будь-якій ситуації, за будь-яких проблем і обставин, якими б похмурими вони не здавалися, знайте: Ісус справді любить вас!

Історія реальна. Автор невідомий.



Тим часом в Україні в 30-ті роки ХХ століття був свій власний Голокост, зовсім не менший за розмірами, ніж єврейський, і не менш страшний за методами знищення людини. Цей український геноцид отримав в історії назву Великого Голодомору.

Протягом 1932 року загопи військових і чекістів обшукували села України, нищили по хатах і обійстях. Вони шукали не зброю і золото, а зерно, хліб і всяку поживу. Усе знайдене конфіскували на потреби міського пролетаріату і червоної армії. Не залишали нічого. Повсюди величезні купи зерна лежали на вокзалах, нічим не накриті, загниваючі, але їх охороняли солдати, очікуючи транспорту, котрий часто так і не приходив.

Незабаром почався голод. Повсюди в хатах все частіше було чути безперервний стогін голодних дітей. Люди кинулися в міста, але ті були оточені військами, які відправляли голодні натовпи назад. Першими почали помирати діти. Інколи матері, що мали кількох дітей, вибирали лише одну, щоб тільки її годувати, щоб хоч одна вижила. Бувало, люди божевільні і почали з'їдати власних дітей чи один одного. Трупів валялися буквально всюди. Села опустіли. Над Україною лютував дух смерті.

Ніхто точно не знає, скільки людей загинуло за ті півтора року. Цифра жертв найстрашнішої із смертей — повільної і голодної — варіюється від шести до десяти мільйонів за 1932-33 роки. Невже ці страждання і ця національна смерть не заслуговують такої уваги, співчуття й гніву, як єврейський Голокост часів Другої світової війни?

Що стало причиною такої вражаючої національної трагедії? Чому таке трапилося в цивілізованому віці прогресу й науки? Щоб глибше зрозуміти те, що відбулося в Україні в страшні 30-ті роки, необхідно заглибитися в духовне коріння атмосфери, що панувала на величезній території колишньої Російської імперії.

Радянський Союз був першою у світі державою, що намагалася на практиці втілити марксистське уявлення про ідеальне суспільство. В перше десятиліття свого існування вона рішуче ліквідувала всяку приватну власність. Після «націоналізації» індустрії та інших галузей економіки настав час колективізації.

Уся земля — власність держави. Для здійснення цієї тези марксистських теоретиків землю необхідно було забрати у власника. Природно, він буде опиратися, осололо якщо він заможний і живе в Україні, де земля родюча і де традиції пов'язані з приватною власністю, глибші, ніж в Росії чи середньоазійських країнах.

Отже, для того, щоб зламати цей спротив, необхідно вжити певних заходів. Більшовицькі вожді вважали, що зламати українського селянина може лише тотальний голод. «Найбільшою помилкою є думка, — писав Ленін навесні 1922 р., — що НЕП покладе кінець терору. Ми ще повернемося до терору і до терору економічного». Голодомор, як необхідний елемент колективізації українського села, був спланований ще на початку революції.

Комунізм — сатанинська релігія

Голодомор, як багато інших трагедій, пережитих українським народом, — результат оманливої утопії комунізму. Комунізм за своєю суттю побудований як релігія. Це, до речі, основна причина його популярності.

Лауреат Нобелівської премії англійський математик і філософ Бертран Рассел займався вивченням філософських основ комунізму. «Комуністи пропагували спосіб життя, оснований на ірраціональних догмах, — сказав він якось. — У них є священна історія, месія, священство. І цього досить, щоб ідентифікувати це вчення як релігію».

І справді, комунізм — це релігія, що народилася в християнській культурі, але радикально збунтувалася проти християнства. Тому так багато своїх елементів комунізм просто запозичив у християнства. Бог отець — Карл Маркс дав книгу вибраному народу — пролетаріату. Священство-левита — партія професіоналів-ідеологів, відповідно до ленінського «Що робити?». Ленін — месія, що вів народ

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОКОСТ

В уявленні сучасного жителя нашої планети символом людиноненависної системи став Голокост. Він забрав шість з половиною мільйонів життів представників стародавнього народу, що вніс величезний вклад в розвиток цивілізації.

Нацисти, одержимі ірраціональною, сатанинською вірою у верховенство німецької нації над іншими, найстрашнішим способом знищували (розстрілювали, мордували до смерті в концтаборах, душили газом, спалювали в крематоріях) єврейських чоловіків, жінок, старих і дітей.

Цій зловісній події присвячена величезна кількість музеїв по всьому світу — таких, як Аушвіц-Освенцім, що займає 500 гектарів.

Про нього нагадують сотні тисяч пам'ятників у всіх містах світу. Про нього говорить неймовірна кількість документальних фільмів, а також художні фільми — у тому числі шедеври: «Список Шиндлера» чи «Піаніст». Усе це вражає свідомість сотень мільйонів людей всіх національностей, пробуджуючи в їх серцях співчуття до багатостраждальних євреїв. Голокост, як і його автор — фашизм, гідні повного осуду без будь-яких «але», тому що це результат божевільної, антилюдської ідеології.

в обітовану землю. Урочистості й гімни переповнені релігійним пафосом. А сама концепція світлого майбутнього запозичена безпосередньо з Біблії.

Марксизм — це релігія, яка претендувала на те, щоб дати цілісне бачення світу. «Філософи лише різним чином пояснювали світ, а справа полягає в тому, щоб його змінити», — писав Маркс. Але погляд на світ, в якому спочатку треба знищити багатих, щоб бідні, врешті-решт, перестали прагнути розбагатіти, чесно працювали й створили світ братської любові й загальної турботи один про одного — наївний і ірраціональний.

«Що посієш, те й пожнеш», — вчить давня мудрість. Вбивство породжує вбивство, насилля тягне за собою тільки насилля, злочинство переростає в ще більше злочинство. У суспільстві, побудованому на знищенні одного класу заради блага іншого, ніколи не буде миру й щастя.

«Закони, мораль, релігія, — писав Маркс, — усе це не більш ніж буржуазні забобони, за якими приховуються буржуазні інтереси». Комунізм боровся з релігією, тому що сам був релігією, причому найнетерпимішою щодо інших з усіх існуючих. «Ми повинні покірності зі всім, що претендує на надприродність й надлюдськість», — закликав Енгельс. Матеріалістичній релігії дуже заважає властиве людині усвідомлення, що, окрім всього видимого, є й невидиме, і саме в ньому прихований секрет існування і смисл цього світу.

Протягом всієї своєї історії комуністи вважали християнство своїм найпершим ворогом, з яким нема і бути не може ніяких компромісів. Ось що писав вождь революції в 1922 році у цілком секретному листі, адресованому Політбюро: «Чим більшу кількість представників реакційного духовенства і реакційної буржуазії вдасться нам розстріляти, тим краще: треба саме тепер провчити цю публіку так, щоб на кілька десятиріч років ні про який спротив не сміли й думати».

Розстріли і вислання священників і віруючих, організації бойовицьких безбожників, руйнування храмів, а також заборона релігійних культів не лише в місцях публічних, але навіть в особистому житті — ця бого-ненависницька система намагалася встановити одну тільки релігію — комуністичну. Усяке інше поклоніння — особливо християнське — геть! «Бог — головний ворог народу й революції».

Микита Хрущов обіцяв до 1980 року показати останнього віруючого по телебаченню. Минув рік 70-й, і Микита Хрущов минув разом з ним. Минув також 80-й, і єдине, що виконалося з обіцянок Хрущова — почали показувати віруючих по телебаченню. Але не в тому сенсі, який мав на увазі генсек.

Ідол вимагає жертв

Нині дуже поширена думка — що комунізм, сповідуючи ідеали вселюдського щастя, сам по собі добрий і заслуговує на пошану. А якщо й були якісь прогріхи, то це результат діяльності неправильних осіб, які займали позиції влади.

Люди, які вірять в комунізм як у вселенське щастя, або ніколи не вникали в

його історію, або, швидше за все, спеціально закривають очі на всю злочинну сутність цієї ідеології. Історія країн, в яких комуністи прийшли до влади, чітко показує, що комунізм невіддільний від терору, насилля і диктатури.

«Для нас нема й не може бути старих принципів «моралі» й «гуманності», — проголошувала революція зі сторінок «Червоного меча», газети київського ЧК в 1919 р. — Наша мораль нова, наша гуманність абсолютна... Кров? Нехай кров, якщо тільки нею можна зафарбувати в червоний колір Революції сіро-біло-чорний штандарт старого розбійницького світу».

Терор — хліб насущний комуністичної реальності. Він почався, як тільки Ленін захопив владу, і закінчився лише разом з розвалом Радянського Союзу.

Насильство — загальне і нещадне (один з найулюбленіших епітетів вождя революції) — повинно було розчистити ґрунт для нового порядку. Ось фрагмент телеграми Леніна в Пензенський губвиконком:

«Товариші! Повстання п'яти волостей куркулів повинно привести до нещадного придушення. Цього вимагає інтерес всієї революції, адже тепер взятий «останній вирішальний бій» з куркульством. Візьмемо необхідну дати.

1. Повісити (щоб народ бачив) не менше 100 куркулів, багачів, кровопивць.
2. Опублікувати їх імена.
3. Відняти в них увесь хліб.
4. Призначити заручників.

Зробити так, щоб на сотні верств навколо народ бачив, тремтів, знав, волав. Телеграфуйте отримання і виконання. Ваш Ленін. P.S. Знайдіть людей якомога твердіших».

Цей документ, як і багато інших, відтворює образ Леніна, зовсім не схожого на того доброго дядю, котрого нам змальовували у радянській школі.

Фідель Кастро, вождь комуністичної Куби, відверто пояснює те, про що багато хотіли б змовчати: «Революції потрібний ворог... Революції для розвитку необхідна антитеза, а саме — контрреволюція».

І якщо ворогів нема, їх слід видумати. Троцький писав: «Радянська влада — це організована громадянська війна». Без коментарів...

Відкинувши Бога, комуністична релігія опустила людину до ролі тварини. Все стає зрозумілим: якщо люди — один із видів тварин, ними рухає теорія еволюції, за якою виживає найсильніший. Вовк для того, щоб вижити, повинен раз на кілька днів з'їсти 10-кілограмовий обід з м'яса. Звідки його взяти? Обід бігає лісом у вигляді зайця чи козулі. Єдине, що потрібно для того, щоб жити — це вбити зайця і підкріпитися за його рахунок.

Так само і в суспільстві. Якщо пролетаріат своєчасно не знищить аристократію, буржуазію, духовенство і куркулів, він не виживе. Адже історію рухає боротьба класів. Отже, двигун історії — ненависть, терор, знищення того, хто не схожий на тебе...

«Громадянська війна не знає писаних законів, — писав головний помічник Дзержинського Лацис 23 серпня 1918 року в газеті «Известия». — У громадянській війні нема місця для суду над ворогами.

Ярослав Лукасик



Це смертельна сутичка. Якщо не вб'єш ти, вб'ють тебе. І якщо ти не хочеш бути вбитим, вбий сам!».

З 1918 року для реалізації ідеї повного знищення старого світу комуністи будували певну систему, яку пізніше Солженіцин назвав «Архіпелаг ГУЛАГ». Там масово знищували людей. Мільйони в нелюдських умовах безплатною працею будували нову соціалістичну вітчизну. У деяких таборах смертність перевищувала 30-40% за рік. Гітлер просто запозичив те, що винайшов Ленін ще на початку революції.

Апогеєм кривавого комуністичного режиму став період з літа 1936-го до пізньої осені 1938 року. Головний герой цього часу — вірний учень Леніна Йосип Сталін любив повторювати: «Нема людини — нема проблеми». Справжній психопат і садист, як ніхто в історії до нього, з диявольською послідовністю реалізував тезу класової боротьби, знищуючи інтелігенцію, духовенство, пролетаріат, селян.

У цей період людей часто ув'язнювали лише для того, щоб забезпечити «квоту тих, хто підлягав придушенню». Особливо ревно сталінський режим взявся за українську національну інтелігенцію, яка тільки що формувалася. З українських академіків, письменників, художників та інших діячів культури 30-ті роки пережили одиниці...

Сто мільйонів загинули... Ідол комунізму вимагає людських жертв. Як у поганських релігіях, де божку-демону приносили людські жертви.

Навіть люди, які не читали Біблію, знають історію про Авеля і його брата-вбивцю Каїна. Каїн, вбивши свого брата, почув раптом Бога: «Що ти зробив? Голос крові твого брата зводить мене до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки. Коли будеш ти порати землю, вона більше не дасть тобі сили своєї» (1 М. 4:10-12).

І на нашій землі — неймовірна кількість пролитої крові, за яку ніхто не покався. Але Біблія також відкриває істину про те, що є кров, яка зживає голосніше за кров Авеля — це кров Ісуса Христа. І коли ми сповідуємо гріхи наші, то «кров Ісуса Христа... очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7).

Хто розвалив Радянський Союз?

Хто розвалив таку велику державу? Троє багатирів, що зібралися в Біловезькій луці? Чи, можливо, це масонська змова? А може, винні агенти Заходу?

По-перше, у післяхрущовську епоху ніхто вже серйозно не вірив в ідеали комуністичного світлого майбутнього. Можна сказати, що релігія не витримала перевірки часом і просто «здулася», як повітряна кулька. По-друге, економічна криза, стимульована ще й гонокю озброєнь (типовий плід ідеї всесвітньої революції), змусила генсеків взятися за розум, забути абсурдні марксистські ідеї про щасливе життя без приватної власності і повернутися в лоно ринкової економіки.

Події переломних кінця 80-х — початку 90-х неможливо розглядати без усвідомлення втручання сил Володаря історії. Бог створив народи і дав їм прекрасні землі для проживання. Це Він створив Україну, Він закрив в серце кожного народу якийсь

особливий потенціал. І Господь любить Україну так само, як Він любить інші народи, Ним створені.

Але одночасно для Бога був ненависним Радянський Союз — перша в історії держава, побудована на комуністичній релігії. І у війні з «імперією зла» Він виявився абсолютним Переможцем.

У Старому Заповіті в пророках посланнях дуже часто використовується прообраз Вавилону, як анти-Божої держави, заснованої на неправедності й насильстві. Під цей образ ідеально підходить країна Рад. «І на них Я повстану, — говорить Господь Саваот, — і витну ім'я Вавилону й останок його, і нащадка й онука...» (Іс. 14:22).

Кожному уважному досліднику Святого Писання знайома аналогія між Вавилоном і Радянським Союзом, між 70 роками вавилонського полону і 70 роками існування радянської влади. Коли виповнився час, Господь звершив чудо, і в одну прекрасну мить страшної імперії просто не стало. Комуністи були такі налякані, що заборонили самі себе. Комуністична партія протягом кількох місяців була заборонена в усіх колишніх радянських республіках.

«Вавилон лікували, та він не був вилікуваний, — покинйте його, і підемо кожен до краю свого, бо присуд його досягнув до небес, і дійшов аж до змар!» (Єр. 51:9). Усі 15 республік повернулися на свою землю. А «Вавилон», осуджений, зруйнований, повинен був перетворитися на номінальне ім'я і вічне прокляття.

Назад до СРСР?

Відвідавши Німеччину, ви не відчуєте нічого від того духу, який ще 65 років тому був панівним у розумі і житті більшості німців. Не знайдете там також пам'ятників Гітлеру, ні площі Герінга чи вулиці Геббельса. Якщо раптом якимось молодим скінхедам захочеться пройтись вулицями Гамбурга чи Берліна під знаменами зі свастикою та іншими символами нацизму, німецька поліція за кілька хвилин з ними розбереться, і зробить це рішуче.

Тим часом в Україні можна бачити пам'ятники, символи чи назви вулиць, що нагадують нам про комунізм і його вождів. Це зовсім недавно якісь люди з портретами Сталіна і Леніна ходили українськими вулицями, заявляючи на своїх червоних транспорантах, що Радянський Союз ще повернеться. Ми все ще продовжуємо жити в тіні великої комуністичної релігії. Здається, майже ніхто вже не вірить в матеріалістичну діалектику чи економіку, але дух комунізму присутній серед нас, мов би нічого й не сталося.

Дивлячись на життя слов'янських республік колишнього СРСР, згадується притча Христа про те, як з серця одного чоловіка був вигнаний злий дух. Але серце, покинуте демоном, так і залишилося порожнім й незаповненим, тому злий дух повернувся назад, але не сам, а взяв з собою сім духів, ще зліших за себе. Бог зробив «Свою роботу», чудесно вигнав дух комунізму і зруйнував імперію зла. Але чи зробили ми, люди, те, що було нашою часткою в цій справі?

У Німеччині немає фашизму і нічого від його «духа», тому що німці покалися у вчинених злочинах і зреклися нацистської релігії, осудили її. А ось комунізм, що зазнав тотального краху, не пережив свого Нюрнберга. Комунізм хоча і став трупом, залишився в якійсь фрагментарній формі в розумі й ментальності людей.

Україна потребує щирою каяття в гріхах комунізму. Суть каяття полягає в тому, що речі називають своїми іменами. Так, як це було з нацизмом в Німеччині після Другої світової війни.

Комунізм — це релігія, тому питання комунізму глибоко духовне. Неможливо вирішити духовне питання без молитви і слова Церкви. Проблема духовної атмосфери в країні — це безпосередньо питання християнської Церкви.

У післявоєнній Німеччині церкви різних конфесій разом з глибоко віруючим католиком — канцлером Конрадом Аденауером взяли на себе відповідальність за духовне очищення країни від неправдивої і злочинної релігії, а також від її наслідків. Так і нині багато пострадянських країн, і Україна в тому числі, потребують цієї серйозної роботи для прекрасного майбутнього, вільного від прокляття минулого.

І з Богом таке майбутнє можливе.



ВИПРОБУВАННЯ ЧИ ПОКАРАННЯ

«Що таке чоловік, що його Ти підносиш, що серце Своє прикладаєш до нього? Ти щоранку за ним назираєш, щохвили його Ти досліджуєш...» (Йов 7:17-18).

Що ж це означає, що Бог щоранку відвідує нас і випробовує кожної миті? Навіщо Він це робить? З якою ціллю? І чи готові ми до того, щоб щохвилини піддаватися випробуванню? Чи прокидаємося ми з почуттям очікування випробувань? І що, взагалі, це таке — випробування Боже?

Бог випробовує нас не тому, що Він сердиться на нас чи хоче покарати. Навпаки, випробування — це знак Божої прихильності. Він випробовує нас тому, що хоче визначити нашу вартість. Ювелір піддає золото чи срібло певним випробуванням. Він робить це тому, що ці метали мають вартість і особливе призначення. Він не випробує залізо чи алюміній.

Приклади в Біблії

В епоху патріархів жив один праведний чоловік — Йов на ім'я. Бог високо цінував Йова: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає» (Йов. 1:8). Сатана у властивий йому манері заперечував Богові і звинуватив Йова в тому, що він живе праведно лише тому, що хоче щось отримати від Бога: «Чи ж Йов дармо боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його? Чин його рук Ти благословив, а маєток його поширився по краю. Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, — чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?» (Йов. 1:9-11).

У відповідь Бог дозволив сатані випробувати Йова. Спочатку Він дозволив зруйнувати все, що належало Йову: його маєток, його слуг і його дітей. Потім Бог дозволив сатані торкнутися тіла Йова і вразити його проказою з нг до голови, але Він не дозволив взяти життя Йова.

Йов зрозумів, що Бог випробовує його, і сказав: «Хай би випробував Він мене, — мов те золото, вийду» (Йов 23:10). Йов — це те золото, яке піддається випробуванням вогнем. Він кричав у муках душі

свої, але не здавався. Він не послунався поради дружини своєї, а в терпіннях не змінив своєї позиції перед Богом: «І сказала йому його жінка: «Ти ще міцно тримаєшся в невинності своїй? Прокляни Бога — і помреш!»... А він до неї відказав: «Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!.. Чи ж ми будем приймати від Бога добре, а злого не приймемо?». При всьому тому Йов не згрішив своїми устами...» (Йов 2:9-10).

Дуже типово, що Еліфаз та двоє інших релігійних друзів Йова зробили висновок, що причиною страждань Йова був його гріх. Вони обмовляли його жакливим чином. Але Бог відстояв невинність Йова і поставив на місце його друзів. Він сказав Еліфазу: «Запалився Мій гнів на тебе та на двох твоїх приятелів, бо вони не говорили слушного про Мене, як раб Мій Йов» (Йов 42:7). Оточення Йова, його жінка і його приятелі не розпізнали істинних причин того, що відбувалося з ним, і випробування сприйняли за покарання. Йов піддався жорстокому випробуванню, тому що він мав особливе покликання — продемонструвати всьому світу, яким повинен бути справжній праведник.

Авраам був ще одним праведником, який піддався суворому випробуванню. Бог попросив його принести в жертву цілопалення свого сина. Що пережив Авраам у серці, коли вів свого єдиного сина на жертвник? Які муки витримала його душа? Адже він не зупинився на півдорозі, не зрадив своєму договору з Богом, вперто йшов вперед, щоб виконати волю Господа. Авраам піддався особливому випробуванню, тому що в нього була особлива доля — стати батьком Божого вибраного народу, як євреїв, так і послідовників Ісуса з інших народів. Бог застосує особливі випробування щодо тих, для кого Він має особливі цілі.

Випробування чи покарання?

Новий Заповіт дуже ясно попереджає нас, що, як учні й послідовники Ісуса, Месії, ми повинні очікувати, що будемо випробувані. Петро порівнює нашу віру із золотом, справжність якого випробується вогнем. А Яків говорить: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і недостачі ні в чому не мали... Отож, за блаженних ми маємо тих, хто витерпів. Ви чули про Йовове терпіння та бачили Господній кінець його, що «вельми



Господь милостивий та щедрий» (Як. 1:2-4; 5:11).

Дуже важливо, однак, навчитися відрізнати Божі випробування від Його покарань. Багатьом людям здається, що коли вони стали віруючими, то вони звільнені від Божого покарання, особливо якщо вони вірують тривалий час або несуть священницьке служіння. Але така думка не базується на Писанні, яке свідчить: «... і забули нагад, що говорить до вас, як синів: «Мій сину, — не хуті Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!» Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що бвтько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини» (Євр. 12:5-8).

Дуже вражає приклад, як Бог працює з Мойсеем. Мойсееві було 80 років, коли Бог доручив йому повернутися в Єгипет і визволити Ізраїль від рабства. Коли Мойсей був в дорозі до Єгипту, Господь зустрів його і хотів вбити (див. 2 М. 4:24-26). Чому? Через непослух. Мойсей не зберіг заповіту обрізання, який Господь уклав з Авраамом і його нащадками (див. 1 М. 17:9-14). І тільки після того, як Мойсей покався і обрізав свого сина, Бог дозволив йому продовжувати шлях. Господь вважав за краще вбити Мойсея, ніж дозволити йому залишатися непослушним при виконанні такої відповідальної місії,

як спасіння народу Ізраїлю. Лідерська позиція Мойсея не звільняла його від Божого покарання за непослух, а навпаки, зобов'язувала бути виконавцем волі Божої в усьому. Ніхто не зможе виконати божественне призначення для свого життя, якщо в його житті є непослух.

Цар Давид, роздумуючи над своєю долею у вічності, говорить Богові: «Випробуй, Боже, мене, — і пізнай моє серце, досліди Ти мене, — і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злості, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 139:23-24). Якщо ми щиро дозволяємо Богові дослідити наші серця, і Він при цьому не вказує нам на наші погані риси характеру чи на наші гріхи, то можна зробити висновок, що те, що відбувається з нами, не є покаранням. Насправді це випробування, яке прийшло для того, щоб зробити нас терпеливішими на подальшій дорозі за Господом. Через випробування Господь тренує нас в терпінні і готує до ще важчих випробувань, котрі грядуть в останні часи.

Як реагувати

Навчившись розрізнати випробування і покарання, ми повинні правильно реагувати на те, що відбувається. Нашою відповіддю на покарання повинно бути покаяння, а на випробування — терпіння. Досить часто в нас просто не вистачає сміливості визнати, що нас спіткало покарання Боже. І ми кидаємося в атаку на

сатану, тоді як слід було просто покаятися у вчиненому.

Справжній корінь цієї проблеми — гордість. Нерідко ми досить самовпевнені і вважаємо, що те, що ми робимо, звичайно ж, подобається Богові, але чи так це насправді? Згрішивши, ми вперто переконуємо себе та інших в тому, що ні в чому не винні, і цим замикаємося в гріху, ускладнюючи своє становище.

Якщо ми зрозуміємо, що Бог хоче звершити в нашому житті, то ми змінимо своє ставлення до Нього. Ми дозволимо Йому замінити наше невірство вірою, недовіру — довірою, непослух — послухом. Прийняття Ісуса Месії своїм Господом і Спасителем — це тільки перший крок на дорозі до істинної віри. Процес буде завершений, коли наша віра переросте в абсолютну довіру Богові.

«На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить...» (Пс. 37:5). На Господа здати дорогу свою — це означає повірити Йому. Повірити в те, що тільки Він знає істинну дорогу і що тільки Він може привести у Своє вічне Царство. На Нього надію клади — це означає мати з Ним правильні стосунки протягом всього життя, довіряти Йому в усіх життєвих ситуаціях і в смиренні приймати будь-яке Його рішення. І тоді Він зробить твоє життя успішним.

Багато віруючих роблять перший крок віри, але не розвивають відносини довіри. Дивно, але багатьом із нас простіше довіряти земним організаціям, ніж Богові небес!

Найперша мета, яку переслідує Бог, випробовуючи нас, — це зростити в нас довіру. Посередині свого випробування Йов заявляє: «Ось Він мене вб'є, і я надії не матиму...» (Йов 13:15). Така позиція Йова спонукала Бога відкрити йому те, що було приховане від багатьох: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі...» (Йов 19:25-27).

Наше спасіння від гріха неповне доти, поки не усунені наслідки падіння і всередині нас не вироста довіра. А для цього необхідно пройти через випробування. Ми більше прагнемо великих досягнень, ніж зміни свого характеру. Однак Бог зацікавлений більше нашим характером, ніж нашими досягненнями. Досягнення важливі тільки в часі, а характер — вічний. Він визначає нашу позицію у вічності.

Бог не допустить нам бути випробуваними понад силу. Він не буде очікувати від нас того, чого вимагав від Ісуса. Сподіваюся також, що Він не вимагатиме того, чого вимагав від Йова. Кожне випробування, через яке ми проходимо, спрямоване на те, щоб сформувати наш характер. І це триватиме доти, поки ми не станемо в Ісусі всім, ким Бог призначив нам бути.

«Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, бувши випробувана, дістане вінець життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Як. 1:12).

Лев Фалькович.

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

Усе має свої причини і наслідки. Наслідком зустрічі гадаринського біснுவатого з Ісусом стало його повне оздоровлення і звільнення від демонічного рабства. А ось як він «дійшов» до такого стану, невідомо. Три Євангелія, в яких розповідається про нього, починають його життєопис вже з моменту безтямного існування. Які ж можливі причини його біснуватості? Про це йде мова в книзі Алана Сторкі «Ісус і політика. Протистояння влади». Уривок з неї пропонуємо вашій увазі — він дає певні відповіді на наше запитання.

Через 33 роки після смерті Ірода у четвертому році до н. е. син Єзекії Юда — законовчитель із Гампали (де вже була синагога), котрого напевно чи можна було назвати простим розбій-

ником, і фарисей на ім'я Садок (чи Садук) підняли нове повстання. Вони захопили царський збройний арсенал в Сепфорісі і влаштували справжній переворот. Після його придушення значна частина юдейського населення Сепфоріси і навколишніх поселень була продана в рабство або знищена римлянами за участь в бунті.

Повернувшись з Єгипту через два чи три роки після народження Ісуса, святе сімейство застало ці місця в руїнах. Можливо, жертвами римського гніву стали і рідні Марії. Йосип і Марія повернулися в опустошені села до опечаленого народу. Під час служіння Ісуса майже половина населення ще пам'ятала дві тисячі тіл, розп'ятих на хрестах обабіч дороги.

Ці події проливають світло на євангельську історію про одержимих демонами жителів Гадари (Мт. 8:28-34; Мр. 5:1-20; Лк. 8:26-39). Люди, змушені спостерігати за катуваннями і смертю ближніх, страждають від шоку і душевних травм, а ті повертаються божевільними чи найжорстокішою депресією. Дуже часто це призводить до спроб самогубства і маніакальних розладів.

Журналіст часів Першої світової війни так

описує військовий невроз, який тепер прийнято називати розладом, викликаним психічною травмою: «Я побачив старшину, що корчився, мовби від епілептичного нападу. Він жакливо стогнав, а в очах його застиг сліпий жах. Його довелося прив'язати до нош, щоб винести з поля бою. Незабаром я помітив солдата з піною на губах, який тремтів усім тілом так, що двоє його товаришів не в змозі були втримати його на місці. Усі контужені безперестанку дряпали собі роти».

Можливо, численні зцілення і вигнання демонів, які звершив Ісус в Галілеї, мали ту ж природу. Чоловік, що назвався «легіоном», жив серед могильних печер, завдаючи собі жакливих страждань, і нікому не вдавалося з ним справитись. Хто знає, можливо, і його божевільня було викликане вторгненням в країну римських солдат і всіма ними звірствами, які вони творили.

«Богом Тебе закликаю, — не муч Ти мене!» (Мр. 5:7), — кричав він. Ісус просив його назвати демона, і у відповідь прозвучало римське ім'я: «Легіон мені ймення — багато бо нас». Ісус вигнав демонів у свиней, і незабаром той нещасний сидів одягнений і при розумі. Ісус зажадав, щоб той повернувся додому і розповів рідним, яку милість явив йому Бог. Так Ісус зцілював рани, завдані війною.

РОЗПАЛЕНЕ ВУГІЛЛЯ НА ГОЛОВУ

«Розпалене вугілля на голову» — це ідіоматичний вираз. Ідіоматичними називаються слова і висловлювання, специфічні для конкретної мови, тому вони не піддаються буквальному перекладу на іншу мову.

Так, наприклад, у німецькій мові є вираз «Feierabend», який в буквальному перекладі звучить як «напередодні свята». Насправді будь-який німець зрозуміє, що мова про наступне: «На сьогодні — все!».

Отже, буквальный переклад в цьому випадку не здатний передати справжній смисл слів.

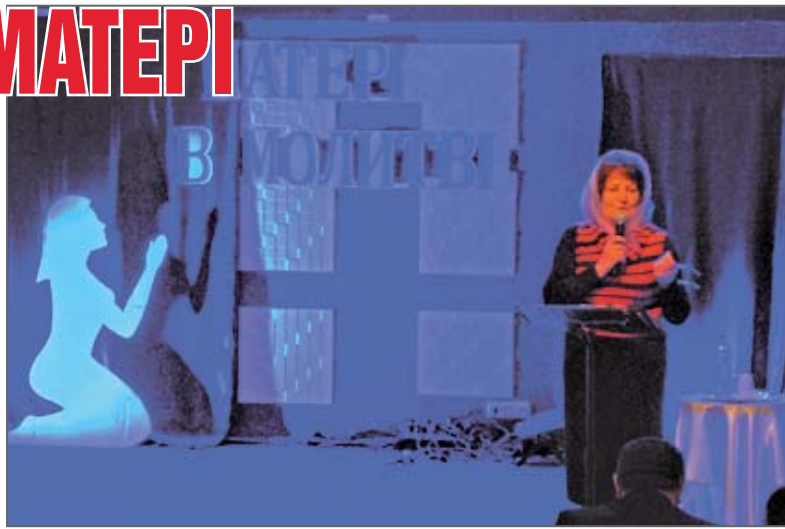
Такого погляду дотримуються деякі перекладачі щодо слів 20-го вірша 12-го розділу Послання апостола Павла до римлян: «Отож як твій ворог голодний, — нагодуй його; як він прагне, — напий його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову».

На їх думку, це типовий взірць ідіоматичного виразу, який необхідно перекладати не буквально, а за зміслом. Ось один з варіантів вірша в деяких перекладах: «Якщо твій ворог голодний, — нагодуй його, як він прагне, — напий його, бо, роблячи це, ти змусиш його палати від сорому».



МОЛИТВА МАТЕРІ

Більше десяти років тому у церкві «Христос є відповідь» м. Запоріжжя сестри започаткували служіння під назвою «Молитва матері». Відповіді від Бога були настільки сильні, а свідчення про зміни в житті дітей такі вражаючі, що група з декількох сестер з однієї церкви переросла у молитовні групи в багатьох церквах і об'єднала всіх у загально-міському щорічному служінні «Матері в молитві».



14 березня 2015 р. було проведено чергове зібрання в рамках материнського служіння. Розпочали його з головного – молитви про очищення серце. Саме до цього закликав присутніх пастор церкви «Христос є відповідь» А. Лисенко. Без чистого серця, де заховані джерела життя, без Божої мудрості і плоду правди, без любові неможливо посіяти слова-зерна, які ведуть людей до Христа. Потрібно не тільки стежити за словами, які ми промовляємо, але й готувати ґрунт для посіву, вибирати найсприятливіший час і молитися, щоб Господь дав силу зародити добрими плодами.

Валентина Кашковська звернула увагу сестер на інформацію, якою ми наповнюємося, і джерела, з яких ми її черпаємо. Негативна інформація сприяє

руйнуванню сердець і думок. Яскравим прикладом такого залякування Божого народу був Голіаф, який 40 днів зумів тримати в стані бездіяльності ізраїльську армію, лякаючи їх інформацією. Тільки Давид, який не чув багаторазово повторених слів Голіафа, виявився вільним від тиску цієї інформації. Він мав одне важливе і тверде знання: Бог дає силу перемагати ворогів. Дуже важливо в наші дні черпати інформацію з Біблії, навчатися Божої істини, знати Божі обітниці, щоб берегти серце чистим.

Шлях перемог – це шлях молитви. З такими словами до сестер звернулася Ольга Гедаревич. Образ бджоли-трудівниці – добра ілюстрація стану, коли слова Ісуса Христа стають солодшими за мед. Бджола, довідавшись, де багато солодких квітів, одразу ж повідомляє про це іншим посестрам. Так само й нам потрібно вказувати людям на Голгофу і Слово Боже. Там і лише там

можна знайти Ісуса Христа. Що нам заважає прагнути слів Ісуса? Яка причина перешкоджає бджолам збирати пилок? Холод! Це порівняння спонукало багатьох сестер переглянути пріоритети свого життя.

Про роботу в школах розповіла Вікторія Ікім. Прозвучало прохання завжди молитися за служіння в школах. Постійні молитви готують ґрунт до посіву Божих істин у серця дітей. Важливі і молитви за дітей – вихованців інтернатів. Сестри, які несуть це служіння, стараються вчити їх добру і моляться за тих, хто позбавлений материнської турботи і молитви.

Сестри ділилися свідченнями і молилися за різні служіння для дітей, а також за Україну. Служіння «Матері в молитві» – це надихаюча і відповідальна праця за майбутнє нашої церкви і всієї України.

Ірина Гіденко.

м. Запоріжжя.

Відійшов у вічність єпископ Іван Андрійович ХРИПТА

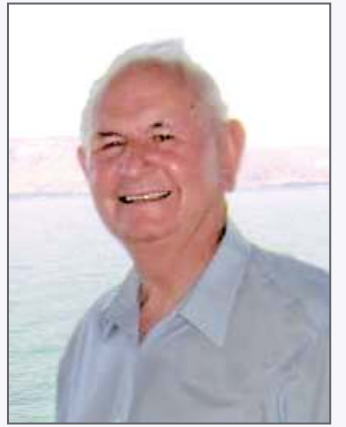
27 березня 2015 року пішов до небесних осель єпископ, старійшина нашого братства Іван Андрійович Хрипта.

Його батьківське серце було відкрите для всіх – дітей, молоді та кожного, хто шукав його допомоги. Майже три десятиліття пасторував він у рідному селі Великі Ком'яти. Потім ніс служіння єпископа церков Закарпатської області, скарбника ЦХВСУ та члена Ради старійшин Церкви. Його служіння залишило добрий слід у житті тисяч людей. І ми вдячні Богу за величезну працю єпископа.

Від імені Церкви Християн Віри Євангельської України висловлюємо щире співчуття дружині, дітям та всій великій родині, що завжди рівнялася на Івана Андрійовича. Разом з вами сумуємо. Нехай Бог потішить усіх вас, дорогі брати і сестри, нехай укріпить у вірі і надії на зустріч у небі біля ніг Христа.

З повагою та любов'ю,

старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.



НЕЗРИМИЙ ВОГОНЬ КРАСИ

«Бо що краса? Порожня гарна ваза, а чи вогонь, що в ній пала незримо?» (М. Заблоцький).



У чому полягає секрет привабливості і жіночності? Які риси характеру важливі, і в чому справжня цінність жінки? Відповіді на безліч важливих питань приготували сестри з церкви «Щит віри» м. Запоріжжя для служіння

глядалися всі аспекти характеру і поведінки жінки. Кожен вірш Біблії, який описує риси характеру благочестивої жінки, ілюструвався життєвою історією про мудрість, смирення, надію на Бога, вірність доброти і працелюбність.



в територіальному центрі соціальної служби Орджонікідзевського району, яке проходило 11 березня 2015 р.

Головна дорожнечка жінки – це її чесноти. На основі віршів з 31-го розділу Книги Приповістей Соломона роз-

До чаю сестри приготували смачний піріг. А ще роздали гостям листівки з біблійними цитатами, молитвою покаяння і християнські міні-плакати.

І. Г.

ЩЕ РАЗ ПРО ПОМІЧНИЦЮ

14 березня в церкві «Еммануїл» м. Чернівці відбулася жіноча конференція на тему: «Пам'ятай: ти – помічниця».

Учасниці конференції по-новому зрозуміли значення слова «помічниця» і роль дружини в шлюбі. Як заміжні, так і незаміжні сестри прийняли рішення бути покірними своїм чоловікам – це єдиний шлях до життя, благословенного Богом.

ЯК НЕ СТАТИ ФАРИСЕЄМ

У суботу, 21 березня 2015 року, відбулася жіноча конференція Київського об'єднання церков ХВЄ. Тему обрали дуже актуальну: «Ти і твій страх: хто переможе?».

У теплій і дружній атмосфері сестри ділилися свідченнями Божої милості, насолоджувалися співом гурту «Криниця», слухали декламації, спілкувалися за чашкою гарячого чаю, а також переймали цінний досвід лекторів.



Зокрема, координатор очно-заочного навчання КБІ Оксана Малішук поділилася роздумами про те, що Божа любов здатна прогнати усі страхи. Для кращого розуміння природи страху його можна поділити на: страх попереджувальний (перед червоним світлом світлофора); страх вийти з-під Божого контролю (Божий страх); демонічний

страх (після перегляду фільмів жаху). Страх виникає внаслідок недостатнього розуміння та сприймання Божої любові. Натомість коли ми приймаємо досконалу любов Бога – любов агапе, виникає відчуття безпеки, приходить мир у серце, і тоді розумієш, що ти насправді захищена. Любов Божа витісняє всі негативні емоції,

які несе відчуття страху. У Божій любові людина почуватися повноцінною.

Ознака того, що ми любимо Бога, – це наша довіра Богу. Коли ми починаємо фокусуватися на чомусь, окрім Бога, то починаємо тонути в морі своїх емоцій. Але Біблія треба вірити більше, ніж своїм емоціям та почуттям!

Батьки – це своєрідний прообраз Небесного Батька. Саме земні батьки формують в дитини здатність довіряти, любити, віддавати і жертвувати. Якщо ми навчилися довіряти земному батьку, ми легко довіряємо і Небесному.

Не намагаймося оправдатися перед Богом своїми справами, дозволюймо Божій любові діяти у нашому житті. Дозволюймо Богу бути Богом! І не будьмо настільки гордимися, щоб не прощати собі, коли Сам Бог уже нам простив. Не ставаймо фарисеями – з ними Христос найбільше й боровся. А саме нерозуміння Божої любові і робить з нас фарисеїв.

Подумаймо: на що ми витрачаємо своє життя – на Божу любов чи на страхи. Кожен з нас – Божа посудина, але чим ми себе наповнюємо, під вплив чого ми потрапляємо?

Пастор Сергій Вознюк поділився з присутніми словом про те, які бувають страхи та фобії, розповів про причини їх виникнення та про те, як з цим боротися. Зокрема, служитель наголосив на актуальності теми страху та фобії серед християн. Ми віримо, що біля вітара Бог простив всі наші гріхи, але чому в деякого залишаються душевні незалічені травми? Бо ми не розповіли про них Ісусові.

Страх і фобії мають нав'язливий характер. Це як муха, яку ти проганяєш, а вона все прилітає і прилітає. Інколи потрібен радикальний метод – прибити цю муху. Пастки, які крадуть Божу радість та мир, – це: жаль про минуле; тривога про майбутнє; невдячність за сьогоднішнє. Ми перемагаємо, бо стоїмо на Скелі – Ісусі Христі, а це дозволяє нам перемагати всі свої страхи.

Віра Хільковець.



№ 4 (127) Виходить щомісяця
КВІТЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник – Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726